

שירת חייה באמצע נפסקה עידן גרינבאום

ארבל, שחק וליאם יקירי, אמא אירית, מורן. משפחת גל המורחבת, קהילת אשדות, מכובדי כולם.

אני ניצב כאן הערב מולכם, בלב שבור ועין דומעת.

המוח מסרב להאמין ולקבל את שהעיניים רואות.

רוית אחותי איננה. בלתי נתפס.

הרי רק בסוף השבוע נפגשנו כמו תמיד על המדרכה עם חיבוק גדול, חיוך גדול ושיחה קצרה, כמו שעשינו בשלושים השנים האחרונות ומעכשיו לא עוד.

מאז אותה הודעה ארוורה לפני ארבעים ושמונה שעות אני ורבים אחרים כאן מתייסרים עם אין ספור שאלות - ואין מענה. איך לא ראינו? איך לא ידענו? מה יכולנו לעשות אחרת ולא עשינו? איפה טעינו? איך קרה שנכנס אלינו הביתה רוצח מתועב ופחדן וגדע את פתיל חייו בשיא פריחתו.

רוית אחותי, אמא שלי מספרת שכבר לפני חמישים וארבע שנים היינו מיטה ליד מיטה בבית התינוקות באשדות, אחר כך בגן ובבתי הילדים וחדר ליד חדר בשכבה הצעירה ובחברת נעורים. קרבה כזו שזר לא יבין, שיכולה להתקיים רק בקיבוץ של פעם. גדלנו יחד.

ואחר כך ראיתי אותך מקימה משפחה עם ילדים מקסימים, לומדת ומשלימה תואר ולא מוותרת למרות כל הקשיים בדרך. ועכשיו את כבר לא תלווי את ליאם, שחק וארבל לחופה, ולא תזכי לחבק נכדים ולראות את השושלת גדלה כאן בבית באשדות.

וכל שנותר עכשיו מול הקבר הפתוח הוא רק לחבק ולנחם, לנסות להקל ולו במקצת על הכאב האין-סופי. משפחה יקרה, אני מתחייב מכאן שלא נעזוב אתכם ולא נשכח, לא נפסיק ללוות אתכם בדרך ונהיה שם איתכם ובשבילכם.

"היתה אישה - וראו: איננה עוד:

קודם זמנה מתה האישה היקרה הזו,

ושירת חייה באמצע נפסקה

וצר! עוד מזמור אחד היה לה -

והנה אבד המזמור לעד,

אבד לעד!

יהי זכרה של רוית ברוך. תהא נשמתה צרורה בצרור החיים.